

YAŞAYAN TAŞLAR

"Mimarısız yaşayabiliriz, fakat onsuz hatırlayamayız."
— John Ruskin, 1849

Sessizliğe Yazılmış Bir Hafıza 1970'li ve 1980'li yıllarda yurtdışında görev yapan Türk diplomatlar ve aileleri, sistematik bir şekilde hedef alınarak hayatlarını kaybettiler. Bu anıt, kaybettiklerimizi sadece bir yaş nesnesi olarak değil; sessizce hafızamıza işlenmiş, hiç unutulmayan izler olarak ele alıyor. Her taş, geçmişin acılarını bugünün şehir belleğine sessizce taşıyor. Her diplomat farklı bir ülkede görev yaparken aynı ideali taşıyordu: barış. Coğrafyalar değişse de değerler hep sabitti. Bu anıt, onların geride bıraktıkları sessiz yankıları kent dokusunda yeniden duyurmak, sessizliğin içinde birlikte yaşamının hafızasını sürdürmek için tasarlandı. Bu anıt bağırmasın. Yüksek kaidelerle göğe yükselmek yerine toprağa yaslanıp, çevresiyle bütünleşir. Hafızayı yalnızca geçmişin ağırlığıyla değil, bugünün farkındalığı ve yarının duyarlılığıyla işler. Yerle Kurulan Diyalog: Park ve Kent Arasında Bir Eşik "Yaşayan Taşlar", Ankara'nın Çankaya ilçesindeki Botanik Parkı'nın içinde konumlanmaktadır. Bu park yalnızca bir yeşil alan değil; kent ile doğa arasında, gündelik olanla düşünsel olan arasında kurulan bir eşik mekânıdır. Anıt da bu eşikte, park ile kentsel aks arasında kurulmuş sessiz bir diyalogun ilk cümlesi gibi yerleştirilmiştir. Ziyaretçi alana giriş yaptığında, parkın yumuşak topografyası içinde beliren taşlarla karşılaşır. Taşlar dik değildir; hafifçe yön değiştirmiş, bazıları kendini gölgeye almış, bazıları sessizce yukarı uzanmıştır. Bu ilk karşılaşma tanıdık ama açıklanamayan bir his bırakır: bir merak, bir sessizlik, bir ağırlık. Bu eşik yalnızca parkın içsel kurgusuyla sınırlı değildir. Anıt, aynı zamanda Çankaya Caddesi'nin kent belleğindeki gücüne cevap verir. Ankara'nın önemli ulaşım ve temsil akslarından biri olan bu cadde, yalnızca bir geçiş değil; aynı zamanda bir hafıza koridorudur. Burada yer alan anıt, yalnızca bir sembol değil; aynı zamanda Botanik Bahçesi'ne açılan yeni bir kapıdır. Ziyaretçileri doğayla ve sessizlikle buluşturan bu giriş, gündelikten hafızaya geçişin mimarisine dönüşür.

"Bu taşlar, yalnızca yere yaslanmadı; zamanı ve hafızayı da üzerine aldı. Toprağın altından yükselen taşlar, rüzgârla konuşuyor. Her adımda, her esintide, kaybettiklerimizin sesi usulca yankılanıyor. Sessizlik burada, hatırlamanın en güçlü, en kalıcı biçimi."

